

Република Србија
УПРАВНИ СУД
18 У 8100/18
21.03.2023. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Зорице Китановић, председника већа, Елене Петровић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Јеленом Деспотовић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле АА из ..., ..., чији је пуномоћник Татјана Хаџи Лазаревић, адвокат из Београда, Улица Сазонова број 4/5, против туженог органа Републичког геодетског завода, ради поништаја решења 07-3 број 952-02-23-2331/2017 од 23.02.2018. године, уз учешће заинтересованог лица "ББ", из ..., ..., чији је законски заступници стечајни управник ВВ, чији је пуномоћник Михајло Срдић, адвокат из Београда, Улица Бирчаннинова број 19/1/3, у правној ствари понављања поступка уписа права својине, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужила АА из ..., ... да заинтересованом лицу "ББ" из ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, одбија се, као неоснована, жалба тужиле изјављена преко пуномоћника адвоката Татјане Хаџи Лазаревић, из Београда, на решење Републичког геодетског завода-Службе за катастар непокретности Београд 1, бр. 952-02-9-718/2014 од 24.11.2014. године. Наведеним првостепеним решењем од 24.11.2014. године одбија се, као неоснован, предлог тужиле за понављање поступка правноснажно окончаног решењем ове службе број 952-02-496/2011 од 15.06.2011. године.

Тужбом поднетом Управном суду дана 09.05.2018. године, преко

пуномоћника, тужила оспорава законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога. Наводи да је погрешан закључак туженог органа да је предлог за понављање поступка поднела због стављања ван снаге решења Секретаријата за послове легализације објеката на основу кога је извршен упис, већ зато што није поднела захтев за упис, зато што није учествовала у поступку, нити јој је достављено решење СКН Београд 1 број 952-02-496/2011 од 15.06.2011. године. При томе сматра да означеним решењем упис није извршен у складу са приложеном исправом-решењем о грађевинској и употребној дозволи Секретаријата за послове легализације објеката број 351.21-39873/2010 од 21.04.2011. године, већ без ваљаних исправа за упис, због чега су разлози наведени у оспореном решењу нејасни, неразумљиви и противречни међусобно и стању у списима предмета. Осим тога, истиче да оспорено решење нема разлоге о одлучним чињеницама, односно да у образложењу нису дати разлози о томе на основу којих исправа је поднет захтев за упис објекта, посебних делова објекта и својинских права и да ли је решењем од 15.06.2011. године дозвољен упис у складу са приложеним исправама. Даље, указује да је доказ њених тврдњи то што се у списима предмета не налази захтев за упис који је она поднела, нити постоји доказ да је у том поступку учествовала, већ су то у њено име и за њен рачун учинила лица која нису имала овлашћења за заступање. Указује да се у списима предмета, уз захтев за упис објекта, посебних делова објекта и својинских права налази решење о грађевинској и употребној дозволи Секретаријата за послове легализације објеката бр. 351.21-39873/2010 од 21.04.2011. године, којим су тужили и њеном сину ГГ као и ББ одобрени изведени радови на изградњи стамбено пословног објекта По+Су+П+2+Пс са галеријом нето површине 1961,14м² са 9 гаража, 16 станова и пословним простором. Међутим, иако су према наведеном решењу из поступка легализације, све странке суинвеститори на новосаграђеном објекту и посебним деловима, решењем СКН Београд 1 број 952-02-496/2011 од 15.06.2011. године, на том објекту и посебним деловима на кп. ... КО Вождовац није извршен упис права својине у складу са решењем Секретаријата за послове легализације објеката о грађевинској и употребној дозволи број 351.21-39873/2010 од 21.04.2011. године, већ је на свим становима из решења уписан као искључиви власник ББ, а тужила и њен син ГГ само на становима број ... и ... новосаграђене зграде у Улици Сматра да за такав упис није постојао никакав правни основ, јер суинвеститори, тужила, њен син и ББ никада нису закључили уговоре којим би регулисали своје међусобне односе на објекту који је легализован. Такође, истиче да исти суинвеститори нису закључили Уговор о регулисању међусобних односа и деоби за објекат који је изграђен и легализован, већ Уговор о регулисању међусобних односа под Ов. бр. 11123/09 дана 20.07.2009. године, који се односи на објекат који је требало да буде изграђен по Решењу о одобрењу за изградњу од 25.12.2008. године, али никада није изграђен, а који је требало да има знатно мању површину од објекта који је легализован, односно само 12, а не 16 станова и пословни простор, односно два спрата и таван, а не 4 спрата. Даље, додаје да наведеним Уговором о регулисању међусобних односа од 20.07.2009. године тужила и њен син нису дали сагласност ББ да одступи од правноснажног решења о одобрењу за изградњу из 2008. године ни да зграду догради или надгради, већ само да промени изграђени простор. Због тога, сматра да првостепени орган није могао да на основу Уговора о регулисању међусобних односа Ов. бр. 11123-09 од 20.07.2009. године и анекса тог уговора, изврши упис искључивог права својине у корист ББ и на свим посебним деловима непокретности које нису наведене у том уговору, односно на становима 13, 14 и 15, већ је морао да упише све суинвеститоре на овим становима као сувласнике,

сходно решењу из поступка легализације. Из тог разлога сматра да се решењем од 15.06.2011. године ББ на незаконит и волшебан начин укњижио као власник свих станова и пословног простора на новосаграђеном објекту од 1961,14 м² нето површине, изузев на 2 стана која су припала тужили и њеном сину, по Уговору о заједничкој градњи и Уговору о уређењу међусобних односа, који се не односе на изграђени објекат од 1961,14 м² нето површине, већ на објекат од 638,72 м² нето површине, који није изграђен. Према томе, истиче не само да је поступак укњижбе вођен без знања тужиле, већ и да су се неовлашћена лица и у њено име одрицала и одустајала од уписа права у њено име, а до чега не би могло да дође да је тужилца учествовала у поступку, нити би оваквим уписом супротно закону било омогућено ББ стицање огромне противправне имовинске користи, на штету тужиле. Са напред изнетих разлога, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење туженог органа и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, као и да обавезе тужени орган да јој надокнади трошкове поступка на име састава тужбе у износу од 72.000,00 динара, као и трошкове такси на тужбу по одмерењу суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу који је суду достављен преко пуномоћника дана 01.11.2022. године у целости оспорило наводе из тужбе позивајући се на одредбу члана 39. и члана 239. Закона о општем управном поступку, те на одредбу члана 246. истог закона. Према ставу заинтересованог лица, тужилца није пружила ваљан доказ којим би поткрепила тврдњу да није поднела захтев за упис као и да у поступку фактички није ни учествовала, односно да су у њено име и за њен рачун то учинила лица која нису имала овлашћење за заступање, јер наведено не произлази из доказа у списима предмета. При том, садржину тужбе сматра контрадикторном будући да је нејасно да ли је незадовољна чињеницом што су тужилца и њен син укњижени на два стана или чињеницом да је наводно заступана од стране неовлашћеног лица те да је поступак вођен без тужилиног знања. Сагласно наводима из тужбом оспореног решења, заинтересовано лице сматра да је кроз његово образложење изнет правилан закључак да је након испитивања предлога за понављање поступка у смислу члана 246. став 3. Закона о општем управном поступку, орган правилно оценио да докази који су приложени нису таквог карактера да би могли да доведу до другачије одлуке. Ово из разлога што навод према коме тужили није било омогућено учешће у поступку односно навод да су је заступала лица која нису имала овлашћење за заступање а узимајући у обзир одредбу члана 121. Закона о државном премеру и катастру не би био од утицаја на садржину одлуке донете у ранијем поступку зато што онемогућавање учешћа странци у поступку представља процесну повреду али само по себи не и основ за понављање правноснажно окончаног поступка, имајући у виду да се упис врши на основу приложених исправа, при чему уз предлог нису приложени нови докази који би сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима довели до другачијег решења. Наведено има за последицу да наводи тужиле не представљају разлог да би у поновљеном поступку дошло до доношења различите одлуке у односу на ранију, нити било основ за понављање правоснажно окончаног поступка. Наглашава и да накнадно стављање ван снаге исправе која је била основ уписа није чињеница која би довела до понављања правоснажно окончаног поступка, већ да би евентуално могла бити основ за покретање посебног поступка пред првостепеним органом. Следом наведеног, предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану. Потражује трошкове за састав одговора

на тужбу у износу од 16.500,00 динара са припадајућим таксама.

Управни суд је дана 22.11.2022. године, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима. Усмена јавна расправа је одржана у одсуству уредно позваних туженог органа и пуномоћника заинтересованог лица, у складу са одредбом члана 38. став 1. Закона о управним споровима, којом је прописано да изостанак уредно позване странке са усмене расправе не одлаже њено одржавање.

Пуномоћник тужиле је у речи на усменој јавној расправи остао у свему при наводима тужбе и постављеном тужбеном захтеву. Изјашњавајући се на наводе из одговора на тужбу заинтересованог лица, указује да основ за понављање поступка није било само то што тужилца није учествовала у поступку, већ и то што је упис извршен на основу исправе-Уговора о регулисању међусобних односа који није био подобан основ за упис. Наиме, овај Уговор је регулисао изградњу објекта од око 600 м², док објект који је изграђен и уписан има 1300 квадрата више. Указује да је покренут поступак пред Привредним судом по тужби за раскид уговора због неизвршења, који је у прекиду. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати на поновно одлучивање. Поред опредељених трошкова на име састава тужбе, потражује и трошкове на име заступања на једној одржаној расправи у износу од 72.000,00 динара, као и на име таксе на тужбу и одлуку, по одмерењу суда.

Одлучујући о поднетој тужби након одржане усмене јавне расправе, те испитујући законитост тужбом оспореног решења у границама захтева у тужби, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора туженог органа, дате речи пуномоћника тужиле на усменој јавној расправи и списка предметаведеног управног поступка које је тужени доставио уз одговор на тужбу, оценио да је тужба неоснована.

Према разлозима из образложења оспореног решења и стања у списима ове управне ствари произлази да је решењем Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре број 952-01-01264/2014-06 од 24.07.2014. године поништен закључак првостепеног органа број 952-02-010-4643/2013 од 19.05.2014. године и предмет је враћен на поновни поступак у смислу датих примедба. Наведеним поништеним закључком је дозвољено у целости понављање поступак правноснажно окончаног решењем ове службе број 952-02-496/2011 од 15.06.2011. године. Поступајући у поновном поступку, по захтеву тужиле за понављање поступка правноснажно окончаног решењем ове службе број 952-02-496/2011 од 15.06.2011. године, а имајући у виду примедбе из Решења Министарства грађевинарства саобраћаја и инфраструктуре број 952-01-01264/2014-06 од 24.07.2014. године извршен је увид у списе предмета број 952-02-496/2011 и утврђено је да се у списима предмета налази захтев за упис непокретности (допуна по предмету број 952-02-496/11) запримљен код првостепеног органа дана 23.05.2011. године на коме су као подносиоци захтева за упис новосаграђеног објекта на кп.бр. ... КО Вождовац наведени ББ, тужилца и ГГ (син тужиле), допуна предмета бр. 952-02-496/11 (без датума) у којој се наводи да се служби доставља оригинал решења о грађевинској и употребној дозволи бр. 35121-39873/2010 од 21.04.2011. године, копија личних карата, извод из АПР-а, уговор и анекс, све у циљу уписа објекта и свих посебних делова у склопу објекта, на којој допуну су наведена имена подносилаца захтева и то ББ, тужиле и ГГ са потписима истих, пријавом снимања објекта на кп.бр. ... КО Вождовац са изјавом и записником о извршеном

увиђају “ДД”, копије личних карата ЋЋ, тужиле, ГГ, пуномоћје (без датума) са печатом адвоката Павловић М. Јована из Београда којим даваоци пуномоћја тужилца и ГГ овлашћују ЋЋ, сарадника канцеларије Павловић М. Јована, да их заступа, са потписом истих, пуномоћје Ов. бр. 34678/2008 од 01.10.2018. године, оверено од стране Петог општинског суда у Београду којим АА овлашћује адв. Ђорђевић Димитрија за заступање са овлашћењем да пуномоћје пренесе на друго лице, заменичко пуномоћје Ов. бр. 1007/2009 од 29.01.2009. године, којим адвокат Ђорђевић Димитрије као пуномоћник тужиле, по пуномоћју Ов. бр. 34678/08 преноси сва овлашћења на ЋЋ. Поновним увидом у поднети захтев за понављање поступка, достављене исправе и записник са усмене расправе одржане дана 24.12.2013. године утврђено је, између осталог, да је подносилац захтева, тужилца, навела да су у наведеном поступку у свим правним радњама учествовала неовлашћена лица чиме су поступајући орган довела у заблуду, као и да јој је тиме онемогућено да учествује у поступку, те да је на усменој расправи изјавила да потпис на овлашћењу датом ЋЋ није њен. Увидом у Решење Првог основног суда у Београду посл. бр. РЗ-3863/2010 од 16.12.2010. године утврђено да се истим констатује да је пуномоћје оверено од стране Петог општинског суда у Београду дана 01.10.2008. године под Ов. бр. 34678/2008 потписано од стране предлагача, овде тужиле, а којим је овлашћен адвокат Ђорђевић Димитрије из Београда-опозвано. Констатовано је и да наведено решење није било достављено у поступку чије се понављање тражи. Увидом у решење града Београда, Градске управе града Београда, Секретаријата за послове легализације објеката, Сектора за подручје општине Вождовац и Чукарица XXXI-06 број 351.21-39873/2010 од 18.07.2013. године утврђено је да се истим дозвољава понављање поступка окончаног Решењем о грађевинској и употребној дозволи под горњим бројем, којим су ББ, тужилци и ГГ одобрени изведени радови на изградњи стамбено-пословног објекта, спратности По+Су+П+2+Пс (са галеријом) у Улици ... на кп. бр. ... КО Вождовац. Закључком града Београда, Градске управе града Београда, Секретаријата за послове легализације објеката, Сектора за подручје општина Вождовац и Чукарица XXXI-06 број 351.21-7442/2014 од 20.05.2014. године дозвољава се понављање поступка окончаног Решењем о грађевинској и употребној дозволи бр. XXXI-06 број 351.21-39873/2010 од 21.04.2011. године у обиму којим ће тужилци бити омогућено да у поступку учествује као странка. Увидом у решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре бр. 351-03-00393/2014-19 од 15.08.2014. године утврђено је да се истим одбија жалба ББ изјављена против закључка Секретаријата за послове легализације објекта, Сектора за подручје општина Вождовац и Чукарица XXXI-06 број 351.21-7442/2014 од 20.05.2014. године. Испитујући предлог за понављање поступка у смислу члана 246. став 3. Закона о општем управном поступку првостепени орган је нашао да околност односно докази који се износе као разлог за обнову нису такви да би могли довести до другачијег решења. Наиме, решењем првостепеног органа број 952-02-496/2011 од 15.06.2011. године у Листу непокретности број ... КО Вождовац дозвољава се промена културе у класе на кп.бр. ..., земљиште под зградом објектом пов. 145м², земљиште под зградом објектом пов. 32м², земљиште уз зграду објекат пов. 324м², тако да на ново стање гласи кп. бр. ..., земљиште под зградом и објектом, пов. 316м², земљиште уз зграду-објекат, пов.185м². Истим решењем извршен је упис права својине у корист тужиле и ББ д.о.о Београд са заједничким правом својине на стамбено-пословној згради број 3, површине у габариту 316 м², изграђеној на кп. бр. Означеним решењем извршен је и упис права својине на посебним деловима објекта. Упис је извршен између осталог и на основу решења о грађевинској и употребној дозволи XXXI-06 број 35121-

39873/2010 од 21.04.2011. године, издатог од стране Градске управе града Београд, Секретаријата за послове легализације објекта. Увидом у копије закључка града Београда, Градске управе града Београда, Секретаријата за послове легализације објекта, Сектора за подручје општина Вождовац и Чукарица XXXI-06 број 351.21-7442/2014 од 20.05.2014. године и Решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре бр. 351-03-00393/2014-19 од 15.08.2014. године, утврђено је да се закључком бр: 351.21-7442/2014 од 20.05.2014. године дозвољава понављање поступка окончаног решењем о грађевинској и употребној дозволи XXXI-06 бр. 351.21-39873/2010 од 21.04.2011. године у обиму којим ће тужилци бити омогућено да у поступку учествује као странка, као и да је решењем Министарства бр. 351-03-00393/2014-19 одбијена жалба ББ изјављена против закључка бр. 351.21-7442/2014 од 20.05.2014. године. Дакле, одлукама Секретаријата и Министарства дозвољено је понављање поступка окончаног решењем о грађевинској и употребној дозволи број XXXI-06 број 351.21-39873/2010 од 21.04.2011. године, а на основу којег је извршен упис решењем првостепеног органа број 952-02-496/2011, али исто решење није поништено, односно стављено ван снаге што би довело до другачијег решења управне ствари. Сагласно свим утврђеним чињеницама, имајући у виду наведено, донета је одлука као у диспозитиву првостепеног решења. У поступку по жалби тужилце против првостепеног решења од 24.11.2014. године, Министарство грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре донело је решење број 952-01-05390/2014-15 од 07.04.2015. године којим се одбија жалба тужилце у складу са чланом 230. став 3. Закона о општем управном поступку. Тужила је поднела тужбу оспоравајући решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, број 952-01-05390/2014-15 од 07.04.2015. године, те је Управни суд донео пресуду број 6 У 8892/15 од 09.03.2017. године којим се тужба уважава, поништава оспрено решење и предмет враћа правном следбенику Републичком геодетском заводу, овде туженом органу на поновно одлучивање. У извршењу пресуде Управног суда број 6 У 8892/15 од 09.03.2017. године, тужени орган је решавајући у поновном поступку нашао да предлог тужилце којим се истиче да јој у управном поступку није омогућено учешће, не би био од утицаја на садржину одлуке каква је донета у ранијем поступку. Ономогућавање учешћа странци да учествује у поступку представља процесну повреду, али само по себи не може представљати основ за понављање правоснажно окончаног поступка, имајући у виду да се упис врши на основу приложених исправа, а да уз предлог нису приложени нови докази који би сами или у вези са већ изведеним и употребљеним доказима довели до другачијег решења. С тим у вези, чињеница да странци није омогућено учешће у поступку, сама по себи, не представља разлог да би се у поновљеном поступку могла донети другачија одлука, односно само учествовање странке у поступку не би довело до доношења различите одлуке у односу на ранију, нити би било основ за понављање правоснажно окончаног поступка. Решење града Београда, Градске управе града Београда, Секретаријата за послове легализације објекта XXXI-06 број 351.21-39873/2010 од 18.07.2013. године којим се дозвољава понављање поступка окончаног решењем о грађевинској и употребној дозволи под наведеним бројем, Закључак града Београда, Градске управе града Београда, Секретаријата за послове легализације објекта XXXI-06 број 351.21-39873/2010 од 20.05.2014. године којим се дозвољава понављање поступка окончаног решењем о грађевинској и употребној дозволи бр. XXXI-06 број 351.21-39873/2010 од 21.04.2011. године у обиму којим ће тужилци бити омогућено да у поступку учествује као странка, као и уз допис од 17.11.2017. године приложено Решење Градске управе, Секретаријата за послове легализације објекта XXXI-06 број 351.21-2157/2016 од

31.10.2017. године којим се поништава правноснажно решење о грађевинској и употребној дозволи овог Секретаријата XXXI-06 број 351.21-39873/2010 од 21.04.2011. године, правоснажно од 06.05.2011. године, а на основу ког је извршен упис решења првостепеног органа бр. 952-02-496-2011 чије се понављање тражи у овом поступку, по оцени туженог органа нису од утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари, имајући у виду да накнадно стављање ван снаге исправе која је била основ уписа није чињеница која би могла бити основ за понављање правоснажно окончаног поступка. Стављањем ван снаге исправе која је била основ уписа у предмету првостепеног органа бр. 952-02-496/2011 евентуално може бити основ за покретање посебног поступка пред првостепеним органом, а не основ за понављање поступка. Са ових разлога тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Према оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган, када је у извршењу пресуде Управног суда 6 У 8892/15 од 23.03.2017. године одлучио као у диспозитиву овде тужбом оспореног решења од 23.02.2018. године, дајући за своју одлуку разлоге, које је суд оценио као јасне, детаљне и на закону засноване. Наиме, имајући у виду садржину оспореног решења, наводе тужбе, налог Управног суда из раније пресуде У 8892/15 од 23.03.2017. године, као и комплетне списе предметаведеног поступка који је претходио доношењу оспореног решења, према оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је ценећи поступак спроведен од стране првостепеног органа, закључио да је странка поднетим предлогом тражила понављање поступка окончаног решењем Службе за катастар непокретности Београд број 952-02-496/2011 од 15.06.2011. године, указујући да јој није било омогућено учешће у том поступку јер су је заступала лица која нису имала овлашћење за заступање, при чему је посебно указала да би само њено учествовање у поступку довело до другачије одлуке у овој управној ствари, а поводом ког предлога је првостепени орган исти правилно одбио. Наиме, према оцени Управног суда, тужени орган је по налогу из наведене пресуде У 8892/15 од 23.03.2017. године, имајући у виду одредбу чл. 69. ст. 2. Закона о управним споровима, према којој је везан правним схватањем као и примедбама суда у погледу поступка, поштујући начело обавезности из члана 7. став 1. истог закона, у вези ког је настала обавеза органа не само да пресуду којом је његов акт поништен изврши, тако што ће уместо поништеног акта донети други, већ и обавеза да нови управни акт донесе у свему према правном схватању и примедбама суда у погледу поступка, по истој у потпуности поступио. Наиме, правно становиште које је суд заузео у пресуди, надлежни орган је прихватио и на основу таквог тумачења, у складу са одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку детаљно изнео чињенично стање, доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оцене сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на одлуку из диспозитива, као и разлоге зашто није уважен предлог странке. Наиме, предлог за понављање поступка основом члана 239. тачка 9) Закона о општем управном поступку се односи на процесну ситуацију када лице није учествовало у првостепеном поступку а могло је да учествује у својству странке. У описаној ситуацији је такво лице овлашћено да изјави жалбу на првостепено решење у року који важи за странке које су у поступку учествовале, а по протеклу тог рока и да тражи понављање поступка завршеног решењем на које допуштена жалба није била искоришћена. Дакле, до понављања поступка по основу захтева лица које је требало да учествује у поступку у својству странке, а коме није дата таква могућност, у пракси најчешће долази услед неучествовања такозване индиректне странке односно заинтересованог лица и до таквих процесних ситуација најчешће долази када се за

такво лице није знало или са разлога што је орган пропустио да га позове да учествује у поступку. Међутим, у конкретном случају, наведени разлог за понављање поступка због неучествовања овде тужиле био би правно релевантан само у ситуацији да је реч о поступку у коме би било неизоставно потребно учешће тужиле, као странке. Наиме, како се упис у катастар непокретности, у конкретном случају вршио на основу приложених исправа у складу са захтевом, у складу са релевантним одредбама Закона о државном премеру и катастру који је важио у тренутку одлучивања, при чему из достављених исправа није произлазило да постоје каква ограничења тог уписа у смислу терета, обавеза или права других лица, а која би се по закону могла уписати у катастар непокретности, да би се последично одлучивало и о упису тих ограничења, то у конкретном случају тужилино неучествовање као суинвеститора не представља основ да се дозволи тражено понављање. Ово стога што је чињенице од значаја за одлучивање орган могао да утврди без одржавања јавне расправе, ценећи опште услове за упис стварних права, у катастар непокретности у погледу постојања уписане непокретности, уписаног претходника и исправе за упис, који увек морају бити испуњени. Стога, како је подносилац предметног захтева за упис, овде заинтересовано лице, у свом захтеву навео чињенице и поднео доказе на основу којих се могло утврдити стање ствари, то је орган решио управну ствар непосредно, признајући и тужили одређена права, тако што је дозволио упис права својине у њену корист на означеним становима, те са тог разлога није било неопходно њено учешће. При томе, правилна је оцена органа да околност да је донето решење града Београда, Градске управе града Београда, Секретаријата за послове легализације објекта XXXI-06 број 351.21-39873/2010 од 18.07.2013. године којим се дозвољава понављање поступка окончаног решењем о грађевинској и употребној дозволи под наведеним бројем, Закључак града Београда, Градске управе града Београда, Секретаријата за послове легализације објекта XXXI-06 број 351.21-39873/2010 од 20.05.2014. године којим се дозвољава понављање поступка окончаног решењем о грађевинској и употребној дозволи бр. XXXI-06 број 351.21-39873/2010 од 21.04.2011. године у обиму којим ће тужили бити омогућено да у поступку учествује као странка, те околност да се поништава правноснажно решење о грађевинској и употребној дозволи овог Секретаријата XXXI-06 број 351.21-39873/2010 од 21.04.2011. године, а на основу ког је извршен упис решењем првостепеног органа бр. 952-02-496-2011 чије се понављање тражи у овом поступку, по оцени суда није од утицаја на другачију одлуку у овој управној ствари, имајући у виду да накнадно стављање ван снаге исправе која је била основ уписа није чињеница која би могла бити основ за понављање правоснажно окончаног поступка. Ово са разлога што стављање ван снаге исправе која је била основ уписа у предмету првостепеног органа бр. 952-02-496/2011 евентуално може бити основ за покретање одговарајућег поступка пред за то надлежним првостепеним органом, односно поступка за брисање извршеног уписа, а не основ за понављање поступка као вида ванредног интервенисања у управне акте.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да исти нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду правилно утврђено чињенично стање на које је правилно примењено материјално право.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Имајући у виду да је тужба одбијена, суд је применом одредаба члана 66., члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана

153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), одбио захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

Одлука о трошковима управног спора из става трећег диспозитива пресуде донета је применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са чл. 150, 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, број 72/11...18/20), на чију сходну примену упућује одредба члана 74. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), па су заинтересованом лицу заступаном од стране пуномоћника из реда адвоката досуђени трошкови на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара, који трошкови су одмерени према Тарифном броју 43. став 1. и 2. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121..37/21).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 21.03.2023. године, 18 У 8100/18

Записничар
Јелена Деспотовић,с.р.

Председник већа-судија
Зорица Китановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АМ